

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg

Slotsholmsgade 10
1216 København K
Telefon 72 28 24 00
oim@oim.dk

Sagsnr.
2018 - 919

Doknr.
521272

Dato
15-03-2018

Folketingets Social-, Indenrigs- og Børneudvalg har d. 15. februar 2018 stillet følgende spørgsmål nr. 243 (alm. del) til økonomi- og indenrigsministeren, som hermed besvares. Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Søren Egge Rasmussen (EL).

Spørgsmål nr. 243:

”Vil ministeren oplyse, hvem der har truffet beslutningen om, at der skulle laves en opgørelse over omfanget af parallelsamfund i Danmark?”

Svar:

Regeringen nedsatte i efteråret 2017 et ministerudvalg om parallelsamfund. Sideløbende med udvalgets arbejde igangsatte Økonomi- og Indenrigsministeriet en analyse af omfanget af parallelsamfund blandt personer med ikke-vestlig baggrund. Der er ikke et kommissorium for analysen. Analysen er udarbejdet af Økonomi- og Indenrigsministeriet, som har indhentet faglige bemærkninger til analysen fra Børne- og Socialministeriet, Finansministeriet, Justitsministeriet, Transport-, Bygnings- og Boligministeriet, Udlændinge- og Integrationsministeriet samt Undervisningsministeriet.

Som analysen fremhæver, så eksisterer der ikke en entydig definition af, hvornår man tilhører et parallelsamfund. Det er grundlæggende et spørgsmål om værdier og identitet. Hertil kommer, at flere af kendetegnene ved parallelsamfund ikke er dækket af registerdata. Det gælder blandt andet, om man udøver social kontrol af sin nærmeste, om man bevidst har valgt at isolere sig fra det omgivende samfund, om man er radikaliseret eller støtter ekstremistiske miljøer, om man har en anden retsopfattelse osv.

Derfor må man opstille indikatorer med udgangspunkt i de registerdata, der findes. Det forudsætter, at der træffes en række metodiske valg. Disse valg er truffet af Økonomi- og Indenrigsministeriet i løbet af arbejdet med analysen.

Der er udvalgt 8 indikatorer for personer med ikke-vestlig oprindelse, der lever relativt isoleret fra det omgivende samfund. Det er ministeriets vurdering, at indikatorerne er relevante, når man skal indkredse parallelsamfund. Det er ligeledes ministeriets vurdering, at jo flere forskellige indikatorer en familie er berørt af, jo større er risikoen for, at familien har en beskeden tilknytning til det danske samfund og dermed kan siges at leve i et parallelsamfund.

Det er selvfølgelig vigtigt, at man betoner usikkerheden ved de metodiske valg og udfører følsomhedsberegninger, hvilket analysen netop gør. Som supplement til det centrale skøn – 28.000 familier og 74.000 personer – er der foretaget en bred vifte af følsomhedsberegninger. Følsomhedsberegningerne viser, at det centrale skøn er relativt robust, når det kommer til afgrænsningen af indikatorerne enkeltvis. Usikkerheden er større, når det gælder antallet af indikatorer, der benyttes til at indkredse familier, der kan siges at leve i parallelsamfund.

Styrken af indikatorerne og tilgangen skal efter ministeriets opfattelse ikke vurderes på baggrund af enkelte eksempler. Der er i sagens natur et skønsmæssigt element i fastsættelsen af de enkelte indikatorer, hvilket også fremgår af analysen. Når man benytter sig af indikatorer, vil det ikke være sådan, at den enkelte, som bliver udpeget, nødvendigvis lever i parallelsamfund. Ligesom der kan være mennesker, som ikke udpeges, der kan leve i parallelsamfund.

Blandt de 28.000 ikke-vestlige familier, som analysen indkredser, er der sandsynligvis familier eller dele af familier, som af forskellige årsager ikke lever i parallelsamfund. Omvendt vil der blandt de resterende 151.000 ikke-vestlige familier, som indikatorerne *ikke* indkredser, også være familier eller dele af familier, som af forskellige årsager lever i parallelsamfund. Usikkerheden går med andre ord begge veje. Og derfor gør analysen – som nævnt – brug af en bred vifte af følsomhedsberegninger.

Økonomi- og Indenrigsministeriet er bekendt med den kritik, der har været af analysen. Det er ministeriets vurdering, at analysen – uanset kritikken – bidrager med nyttig viden. Eksempelvis viser analysen noget om, hvor udbredt parallelsamfund er – modsat hvad kritikken antyder. Der er usikkerhed forbundet med skønnet, men det ændrer ikke på, at analyserne kan bidrage med viden om udbredelsen. Analysen kan også kaste lys over, hvad der karakteriserer familier og personer, hvor der er tegn på, at de kan siges at leve i et parallelsamfund. For eksempel kan man se, at der for relativt mange af beboerne i ghettoområderne er tegn på, at de lever i et parallelsamfund. Analysen giver således et bedre grundlag for at diskutere mulige løsninger og følge udviklingen.

Med venlig hilsen
Simon Emil Ammitzbøll-Bille